242. Tri prilike o Božjem usmiljenju. Skrivnost ljubezni

1 (Gospod): »Kdo izmed vas, ki ima sto ovc, pa bi izgubil eno izmed njih, ne bi takoj pustil devetindevetdesetih v puščavi in šel za izgubljeno, ter jo iskal tako dolgo, dokler je ne bi spet našel, in ko bi jo našel, bi si jo od veselja naložil na rame. Ko bi se potem vrnil domov, bi vse svoje sosede povabil k sebi in rekel: 'Veselite se z menoj, kajti našel sem svojo ovco, ki je bila izgubljena, zato pripravljam gostijo!'
2 In povem vam: Tako bo tudi več veselja nad enim grešnikom, ki je bil izgubljen,ko se bo resno poboljšal, kakor nad devetindevetdesetimi pravičnimi, ki sploh niso potrebovali pokore! (Luka 15/3-7)
3 Ali katerakoli žena, ki ima deset grošev in izgubi enega od njih, ne prižge takoj svetilke, pomete vso hišo in z vso vnemo išče, dokler ne najde izgubljenega groša? In ko spet najde izgubljeni groš, mar ne bo sklicala svojih prijateljic in sosed ter rekla: 'Veselite se z menoj, kajti našla sem groš, ki sem ga izgubila!'?
4 In Jaz vam povem: Tako se bodo tudi Božji angeli zelo veselili vsakega grešnika, ki je bil izgubljen, pa si je z resnično in resno pokoro spet pridobil nebesa! (Luka 15/8-11)
5 In poslušajte še eno zelo pomenljivo priliko! Nekoč je bil zelo ugleden in nadvse bogat mož, ki je imel dva sina. In mlajši sin je šel k očetu in mu rekel: 'Izroči mi delež ali vrednost mojega premoženja, kar mi kot tvojemu dediču pripada, kajti oditi hočem od tod in v svetu poiskati svojo srečo!' In oče je sinovoma razdelil imetje in dal mlajšemu njegov delež.
6 In kmalu nato je mlajši zbral vse svoje stvari in potoval daleč od doma iz dežele v deželo. In ko je našel kraj, ki je bil všeč njegovim čutom, je tam s potratnim življenjem zapravil ves svoj denar. In ko je kmalu zapravil vse svoje imetje, je prišla velika draginja v tisto deželo in začel je trpeti pomanjkanje. Nato je šel in se pridružil nekemu meščanu tiste dežele, da bi mu dal kakšno delo, ta pa ga je poslal na svoje polje svinje past. Toda ko je nekaj dni pasel svinje, je postal zelo lačen in želel je svoj trebuh napolniti s tropinami, ki so jih jedle svinje, toda nihče mu jih ni dal.
7 Ko pa je trpel tako hudo pomanjkanje in se je v skrajni sili prehranjeval le s koreninicami in travo, se je končno poglobil vase in si rekel v mislih: Koliko dninarjev ima doma moj oče, ki imajo dovolj kruha, jaz pa tukaj umiram od lakote! Vstal bom in šel k očetu in mu rekel: 'Oče, grešil sem v nebesih in pred teboj ! (Jeremija 3/12 in Davidov psalm 51/6) Odslej nisem več vreden, da bi se imenoval tvoj sin, vendar pa me naredi za najmanjšega tvojih dninarjev!'
8 In tako je sin vstal in se odpravil k očetu. Ko pa je bil še daleč,je oče že zagledal sina in se mu je zasmilil. Zato mu je stekel z razširjenimi rokami naproti, mu padel okoli vratu in ga poljubljal. Sin pa mu je rekel: 'Oče, grešil sem v nebesih in pred teboj, odslej nisem več vreden, da bi se imenoval tvoj sin!' Toda oče je rekel hlapcem: 'Takoj prinesite najboljše oblačilo in ga oblecite, dajte mu prstan na roko in obujte mu čevlje! In pripeljite pitano tele, zakoljite ga, jejmo in se veselimo! Kajti ta moj sin je bil

mrtev in je spet oživel, bil je izgubljen in je najden! In tako zdaj pojmo in bodimo veseli!'
9 Najstarejši sin je bil na polju in ko je prišel domov, je slišal petje in ples. In poklical je hlapca k sebi in ga vprašal, kaj je to. Hlapec pa mu je rekel: 'Tvoj brat je prišel in oče mu je zaklal pitano tele, ker ima spet zdravega izgubljenega sina.' Starejši brat se je nato ujezil in ni hotel vstopiti. Oče pa je šel ven in ga pregovarjal. Starejši sin pa je odgovoril očetu: 'Glej, toliko let ti služim in nikoli nisem prestopil tvojega ukaza, pa meni še nikoli nisi dal niti kozlička, da bi se ob njem lahko poveselil s svojimi prijatelji! Ko pa je zdaj prišel ta tvoj sin, ki je svoje premoženje zapravil z vlačugami, si mu zaklal pitano tele!' - 'Moj sin, ti si vedno pri meni', je rekel oče, 'in vse, kar je moje, je tudi tvoje! Zato bodi tudi ti vesel, kajti ta tvoj brat je bil mrtev in je spet oživel, bil je izgubljen in je spet najden!' Nato je tudi starejši brat vstopil in se zelo razveselil mlajšega brata. (Luka 15/11-32).
10 Glejte, te prilike vam povedo, kaj potrebujejo tisti, ki so v svojem srcu v ljubezni podobni Očetu v nebesih; tisti pa, ki tičijo samo v modrosti, ne čutijo velike potrebe po ljubezni v Očetu.
11 Tudi David, mož po Božjem srcu, je imel dva sina, ki ju je posebno ljubil. Čeprav ga je Absalom preganjal in se mu je (David) zoperstavil z vso močjo, ter ga premagal, kakšno nagrado bi dobil od Davida tisti, ki bi mu tako vroče ljubljenega sina vrnil živega! Salomon je bil seveda modrost sama in je bil zmeraj ob Davidu, toda Davidove ljubezni in naklonjenosti je bil deležen Absalom.
12 O ljubi Moji, ta prilika pove neizrekljivo veliko! Kolikšno veselje bo občutilo Davidovo srce, ko mu bo nekoč spet prišel živ naproti njegov izgubljeni sin Absalom!
13 O ljubi Moji, v ljubezni je skrito še veliko več, česar ni doumela nobena modrost, zato je Oče kot večna ljubezen tudi večji kakor Sin, ki je kot njena svetloba tukaj pred vami.
14 Zato pravim: Veliko je celo najmodrejšim ljudem nemogoče, je pa vse mogoče pri Bogu v Njegovi ljubezni! - Mi verjamete to?«
15 Lazar je rekel ves vesel: »Gospod, najprisrčneje se Ti zahvaljujemo za to oznanilo; kajti kdor ni udarjen s sedemkratno omračitvijo duše in vse svoje čudi, mora vendar najnazorneje opaziti, kaj si s tem nakazal. Vsaj jaz sem Te povsem jasno razumel in tako Te bodo tudi mnogi.«
16 Skoraj vsi drugi, ki so bili navzoči, so tudi rekli, da so prav dobro razumeli povedano.

243. Posledice napačnih predstav o onstranstvu

1 Le farizeji si še niso bili edini in pismouk je rekel: »To zveni seveda zelo spodbudno; toda ne ujema se s pojmom ustreznega večnega plačila. Če bo namreč dober človek za svoja dobra dejanja, za svoje potrpljenje v bolečinah in trpljenju vseh vrst nagrajen z onstranskim, večnim plačilom, tedaj bi moral biti tudi zločinec, ki je vedno živel v blaginji na tem svetu, večno kaznovan.
2 In če bi ljudem oznanili, da je nazadnje mogoča rešitev tudi iz pekla, tedaj bo na zemlji še več zločincev! Zdaj še vendar strah pred večnimi kaznimi v peklu mnoge ljudi odvrača od slabih dejanj in upanje na dosego večne blaženosti jih spodbuja k dobremu! Če pa predpostavimo, da imajo tudi prekleti še morebitno možnost, da bodo nekoč postali blaženi, tedaj se bodo tudi dobri čedalje slabšali in čista dobrota bo na zemlji kmalu postala redka kakor diamanti. To je za šibko srce sicer zelo tolažilno, toda čut za pravičnost se ob tem izgubi! To je moje odkrito mnenje.«
3 Jaz sem rekel: »Zate je seveda lahko zelo ravno, Zame pa je zelo skrivljeno! Če verjameš, da pekel ali nebesa služita kot gibalo, ki naj človeka zadrži pred zlom in ga vodi k dobremu, še zmeraj napačno verjameš, ker se popolnoma slab človek smeje tvojemu peklu in tvojim nebesom, povsem dober pa je dober tudi brez tvojega pekla in brez tvojih nebes. Kajti pekel in nebesa, postavljena tako, kot si zadevo predstavljaš ti, sta šele prav primerna, da vsakega človeka naredita kar se da slabega.
4 Kajti kdor dela dobro le zaradi plačila; ta posoja svoj denar za visoke obresti, in kdor to počne, nima ljubezni do bližnjega in še manj ljubezni do Boga. Kdor ne ljubi svojega bližnjega, ki ga vidi, le kako more ljubiti Boga, ki Ga ne vidi?
5 Odvzemimo nebesa in pekel in si oglejmo tvoje pobožne ljudi! Začeli bodo besneti in divjati še huje kot dobičkaželjni posrednik, ki mu je pobegnil dolžnik s posojenim denarjem; in ker se jim ni treba več bati peklenskih kazni, bo tedaj takšne ljudi mogoče krotiti samo z uveljavljenimi svetnimi zakoni.
6 Torej so že od začetka ljudje ravnali slabo, da so stari svojim otrokom predstavili pekel kot nekaj kar se da vročega, nebesa pa naslikali z vsemi barvami svetlobe in z vsem ugodjem, ki prija človeškim čutom. S tem so sicer povzročili nekakšen strah božji, ki pa zaradi prelahko doseženega pekla in pretežko doseženih nebes nikoli ni prešel v resnično ljubezen do Boga in bližnjega, ampak se je pri slabotnejših ljudeh izrodil v čedalje večji strah, pri močnejših z več notranje luči pa prešel v popolno ravnodušnost do Boga in sočloveka. Ti močnejši ljudje sami pri sebi niso verjeli sploh nič, vendar so pro forma sodelovali pri stvari, da bi preprosto ljudstvo obdržali pri veri, da se ne bi upiralo tistim, za katere je moralo delati, in so si ti namesto izgubljene vere v Boga, nebesa in pekel lahko na svetu pripravili nebesa non plus ultra.

7 Nadaljnja posledica tega pa je zdajšnje skoraj popolno brezboštvo med ljudmi, ki bi se že zdavnaj v največjem besu dvignilo proti vladajočim gospodom in jih zelo konkretno vprašalo, zakaj jim morajo služiti in jim biti podložni, če jih ne bi od tega z mečem odvračali svetni rimski zakoni.
8 Glej, vse to je posledica takšnega čuta pravičnosti v dušah ljudi, ki so zmeraj, podobno kot ti, z najostrejšimi besedami oznanjali, da bo Bog sicer dobre večno poplačal v nebesih, toda zaradi Svoje neizprosne pravičnosti tudi hudobne v peklu brez vsakršne olajšave kar najstrašnejše večno kaznoval z nezaslišanimi mukami!
9 O vi norci! Ali je kje oče, ki vsaj nekoliko ljubi svoje otroke in bi dal otroka, ki je enkrat prekršil njegovo zapoved, dosmrtno vreči v ječo ter bi ga povrh tega še vsak dan pretepal vse dni, dokler bi živel?! Če pa tega ne bo storil zemeljski oče, ki je kot človek v bistvu vendarle slab, toliko manj bo to storil Oče v nebesih, ki je sam večna in najčistejša ljubezen in dobrota!
10 Ali pa si zamisli le enega res modrega in zelo razumevajočega človeka na zemlji. Bo ta lahko kdaj odobraval večno kaznovanje grešnika, ali bo kdaj komu prisodil takšno kazen? Gotovo ne, in nadvse modri Bog še toliko manj!
11 Povem vam pa, da Moji resnični nasledniki ne smejo zagovarjati nobene niti časne kazni, čeprav je doslej veljalo: življenje za življenje, oko za oko in zob za zob, ampak, če te kdo udari po enem licu, mu ne vrni enako, temveč mu nastavi še drugo lice, da te lahko še enkrat udari, če se sicer ne more pobotati s teboj, da potem zavladata mir in edinost med vama! Če bi ti kdo izdrl oko, mu ne vrni z enakim, le trpeč boš poboljšal njegovo srce. Nikomur ne vračajte hudega s hudim, tako boste kot Moji resnični otroci imeli mir v svetu in boste prav s tem kazali, da ste resnično Moji učenci!«

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 6